

Andrius Pojavis - Lietuvos veidas Osle

Pirmosios šių metų rugsėjo dienos populiariosios muzikos atlikėjui Andriui Pojaviui buvo kupinos įdomių ir šiaurietiškų išpūdžių. Rugsėjo 1-ąją po mokslo metų pradžios šventės lituanistinėje mokyklėlėje Mose (Moss) jis savo kūrinius dovanojo šio miesto ir apylinkių lietuvių bendruomenei, o rugsėjo 2-ąją reprezentavo Lietuvos muzikinę kultūrą kasmetiniame Eras festivalyje Osle, skirtame imigrantų bendruomenių kultūrinei sklaidai. Ten jis pasirodė kartu su daugiau nei dvidešimčia elektroninės, akustinės ir liaudies muzikos atlikėjų iš viso pasaulio, tarp kurių buvo ir žinomas reperis iš Afganistano Bezamas Zafarmalas, norvegų roko grupė „Rock Band Blue“, armėnų elektroninės muzikos atlikėjas DJ Gabrielius Massihas bei kiti.

A. Pojovio pasirodymas Osle. Ievos Kananavičiūtės nuotr.

Skambių ir ritmingų rytų pasaulio muzikos kūrinų apsuptyje Andriaus Pojavio pasirodymas leido klausytojams atsikvėpti ir pasinerti į jo sukurtą mediatyvių garsų atmosferą. Koncerte jis atliko keletą dainų, tarp kurių – ir 2013 m. Lietuvos Eurovizijos atranką laimėjusi „Something“. Visgi su A. Pojavio kūryba artimiau susipažinti teko galimybė diena anksčiau vykusiame koncerte Mose. Jame jis pristatė gausią repertuarą, kuriame skambėjo dainos lietuvių, italų, ispanų ir anglų kalbomis. Koncerto metu A. Pojavis atvirai dalijosi asmeniniais išgyvenimais, o po jo prie arbatos puodelio pasakojo apie kūrybos procesą ir pirmuosius žingsnius muzikinio kelio link.

Scenoje Andrius Pojavis spinduliuoja nuoširdumu, gera nuotaika bei paprastumu. Kilęs iš nedidelio Lietuvos miesto Jurbarko, šiuo metu gyvena ir kuria Ispanijoje. Pirmąsias muzikines patirtis įgijo dainuodamas vietiniame Jurbarko vaikų chore „Lakštutė“, o dainas pradėjo rašyti būdamas 15 metų. Atlikėjas nepasidavė šeimos raginimams rinktis „rimtesnį“ profesinį kelią ir šiuo metu jau yra išleidęs tris solinius albumus. 2013 metais jis buvo išrinktas atstovauti Lietuvai Eurovizijos

dainų konkurse Malmėje, Švedijoje. Šiuo metu atlikėjas įrašinėja naują albumą ir mokosi groti pianinu. Klausytojų paklaustas apie savo gyvenimo moto, jis teigė, jog „aš esu aš. Per muziką parodau, kokią pasaulį matau.“

Andrius Pojavis, daug metų gyvenantis užsienyje, didžiuojasi, kad yra lietuvis, ir, paklaustas apie savo kilmę, niekuomet jos neslepia. Plačiau kalbėdamas apie savo kūrybą, teigė, jog jo muziką veikia skirtingos kultūros. Taip pat atskleidė tikėjimą, jog gyvenime įmanoma daryti viską, ko labiausiai nori, bei prasitarė tikęs aukštesniu pasauliu ir tuo, kad žmogus yra ne tik fizinis kūnas, bet ir „kažkas daugiau“. Šios filosofinės mintys išryškėja ir klausantis jo muzikos – dainos „Dukra“, „Mylėt“, „Play your Game“ (liet. „Žaisk savo žaidimą“), „Nuovo mundo“ (liet. „Naujasis pasaulis“) byloja apie jo atviros ir meniškos pasaulėžiūros nuostatas. Žvelgiant per muzikaliąją A. Pojavio kūrybos prizmę, iš pirmo žvilgsnio jo vokalas atrodo labai lyrinis ir švelnus, tačiau kai kuriose dainose atsiskleidžia platus diapozonas ir stiprus skambesys. Galima teigti, jog atlikėjas sąmoningai atsisako klasikinių dainavimo tradicijų ir renkasi intymesnius, subtilesnius skambesius.

A. Pajovis Mose. Ievos Kananavičiūtės nuotr.

A. Pajovis su publikacijos autore. Jurginos Henriksen nuotr.

Atlikėjas Norvegijoje koncertavo pirmą kartą, tačiau jau yra ne kartą lankęs čia

įsikūrusius draugus. Jis tikisi, jog koncertų metu užsimezgusios pažintys neužsimirš ir atsiras daugiau priežasčių sugrįžti į Norvegiją. Paklaustas, ar norėtų koncertuoti dar kartą, atsakė: „Kodėl gi ne? Ši kelionė į Norvegiją, nors ir trumpa, bet buvo išties puiki, sukėlusi daug gerų emocijų.“ Sugrįžęs į namus Andrius Pojavis mielai sutiko atsakyti į dar keletą klausimų, padėsiančių aiškiau suvokti jo asmenybę ir kūrybą.

Kokie įspūdžiai kilo po koncertų Mose ir Osle?

Įspūdžiai patys geriausi ir šilčiausi, buvo gera ir malonu pasidalinti savo muzika su Norvegijos lietuviais, pabendrauti ir pabūti drauge!

Koks tavo bendras požiūris į emigraciją?

Emigracija yra daugiasluoksnis reiškinys, egzistavęs nuo žmonijos atsiradimo ir padėjęs jai evoliucionuoti. Ji yra mūsų genuose – žmogus visuomet trokšta keliauti, ieškoti, tyrinėti ir atrasti savo vietą pasaulyje, kartu nepamiršdamas savo kilmės. Tai pat emigracija yra geras indikatorius valstybės valdžiai, parodantis sritis, prie kurių reikia dirbti. Galima ilgai diskutuoti apie emigracijos privalumus ir trūkumus, bet svarbu išlikti sąmoningiems savo gyvenimo kelionėje, nes kartais aplanko jausmas, kad žemė yra tik dar viena stotelė, emigruojant į nežinomybę.

Iš ko semiesi kūrybinio įkvėpimo?

Iš jausmų: meilės, ilgesio, džiaugsmo, melancholijos, vilties ir nusivylimo. Kiekvienas jausmas ar jų mišinys gali tapti geru įkvėpimo šaltiniu. Taip pat ir gyvenimo: tai, kas vyksta aplink, visuomet gali įkvėpti.

Kokias knygas skaitai?

Skaitau nuo jaunų dienų, daug perskaitytų knygų paliko manyje ryškų pėdsaką. Šiuo metu skaitau Jean-Marie Gustave Le Clézio romaną „Dykuma“. Daugiausia skaitau klasiką, bet retkarčiais paskaitau ir šiuolaikinę literatūrą.

Kokios muzikos klausai?

Muzika, kurios klausau, keitėsi priklausomai nuo mano amžiaus, tai buvo labai įvairūs žanrai ir stiliai: *punkrock*, *minimal techno*, *electrorock*, *reggae*, taip pat buvau susidomėjęs keletu subžanrų. Dabartiniu gyvenimo tarpsniu klausau šiuolaikinės populiariosios muzikos, o nuo jos pailsiu pasiklausydamas klasikos.

Taip pat yra daugybė muzikos kūrėjų ir atlikėjų, kurie, manau, išliks man svarbūs, nepaisant laiko: L. Cohen, Enya, A. Winehouse, Prince, S. Wonder, E. Wedder, J. Cash. A. Keys, A. Moyet, L. Armstrong.

Kokius filmus žiūri?

Paminėsiu tik keletą labiausiai įstrigusių filmų. Paauglystėje matytas filmas „Pabėgimas iš Šoušenko“ (rež. Frank Darabont, 1994 m.) sužavėjo pagrindinio herojaus užsispyrimu, pasitikėjimu savimi, atkaklumu. „Muzika, suradusi mus“ (rež. Kirsten Sheriden, 2007 m.) – tai filmas apie muzikos vunderkindą, kurio frazė „viskas, ką reikia daryti, tai užsimerkti ir klausyti“ man buvo tarsi šūvis į smilkinį, tarytum praregėjimas. Kuriant muziką ji labai praverčia, net ir po 10 metų ją prisimenu kiekvieną dieną. Trečiasis būtų „Avataras“ (rež. James Cameron, 2009 m.) – puikus ir prasmingas filmas.

Tave labiausiai įkvepiančios asmenybės?

Visi prieš tai išvardinti muzikantai mane vienaip ar kitaip įkvėpė siekti svajonės, lengvai nepasiduoti ir savimi pasitikėti. Buvo ir nepažįstamų, draugų ir artimų žmonių, šeimos narių, kurie vienaip ar kitaip įkvėpė ir iki šiol įkvepia.

Kurios šalies publikai koncertuoti tau mieliausia?

Mieliausia koncertuoti lietuviams, todėl, kad jaučiu, jog lietuviams per muziką ir žodį galiu duoti daugiausia. Visgi taip pat malonu groti ir kitų šalių publikai.

Kokiam žanrui save priskiri?

Visada jaučiausi, kad esu populiariosios muzikos dalis, tačiau muzikoje nejaučiu jokių rėmų ir kurdamas negalvoju apie muzikinį žanrą. Verčiau galvoju apie jausmą, kuris ir tampa mano kūrybos kelrode žvaigžde.

Kalbino ir tekstą parengė Ieva Kananavičiūtė

pasauliolietuvis.lt